

Sygn. akt: WO 7/16

OPINIA

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący)

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie J. K. skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. z dnia 2 kwietnia 1992 r., sygn. akt: So [...], zmienionym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1992 r., sygn. akt: WR 72/92, za przestępstwo z art. 210 § 1 k.k. z 1969 r. w zb. z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r., na karę 25 lat pozbawienia wolności i pozbawienie praw publicznych na okres 10 lat, grzywnę w wymiarze 500.000 zł (przed denominacją), a nadto dwie nawiązki w kwocie po 500.000 zł (przed denominacją), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 19 lipca 2016 r., prośby skazanego o ułaskawienie,

z a o p i n i o w a ł

negatywnie prośbę J. K. o ułaskawienie.

UZASADNIENIE

Skazany J. K. prośbę o ułaskawienie, adresowaną do Prezydenta RP, uzasadnił odbyciem kary 20 lat pozbawienia wolności oraz okolicznościami, że po wydaniu wyroku nastąpiły „szczególne wydarzenia”, o których mowa

w art. 563 k.p.k. Tych szczególnych wydarzeń skazany dopatruje się w chorobie żony (problemy z kręgosłupem) i poważnej chorobie będącego w podeszłym wieku teścia (choroba Parkinsona, niepełnosprawność). Ułaskawienie miałoby umożliwić J. K. osobiste zajmowanie się rehabilitacją teścia, w sytuacji gdy żona skazanego – z uwagi na obowiązki zawodowe, własną rehabilitację i trudną sytuację finansową – nie jest w stanie tej opieki zapewnić w należyтым zakresie. Skazany podkreślił też, że rozumiał niewłaściwość swoich zachowań i krytycznie odnosi się do popełnionych czynów, a w czasie odbywania kary nie był karany dyscyplinarnie oraz aktywnie uczestniczył w programach indywidualnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podzielając argumentację Wojskowego Sądu Okręgowego w W., który negatywnie zaopiniował prośbę J. K. o ułaskawienie, należy stwierdzić, że prośba ta na poparcie nie zasługuje. Rozpoznając prośbę o ułaskawienie, zgodnie z treścią art. 563 k.p.k., sąd powinien mieć na względzie, w szczególności, zachowanie się skazanego po wydaniu wyroku, rozmiar wykonanej już kary, stan zdrowia skazanego i jego warunki rodzinne, naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem, a przede wszystkim szczególne wydarzenia, jakie nastąpiły po wydaniu wyroku. Takich szczególnych wydarzeń, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania karnego, mogących przemawiać za ułaskawieniem J. K. w tej sprawie nie ma.

Nie kwestionując okoliczności przytoczonych w prośbie o ułaskawienie, a sprowadzających się do stanu zdrowia członków rodziny i ewentualnej opieki skazanego nad nimi, nie sposób nadać im rangi wydarzeń szczególnych, o jakich mowa w powołanym wyżej art. 563 k.p.k.

Zważyć należało, że J. K., przebywając na wolności, po zastosowaniu wobec niego warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, skazany został za popełnienie dwóch umyślnych przestępstw przeciwko mieniu (k. 830), co wyraźnie przeczy jego resocjalizacji.

W związku z tym brak jest przesłanek, określonych w art. 563 k.p.k., które przemawiałyby za pozytywnym zaopiniowaniem prośby skazanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy zaopiniował jak na wstępie.